

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Մխիթարանք

Մենանոցքս նեղիկ մի խուց,
Խեղդո՛ւկ, անօ՛ղ ու անլո՛ւյս.
Սպասում եմ՝ Էսօր-Էգուց,
Բայց փրկության չըկա՛ հույս...

Միայն բանտի «խելոք» ծառան,
Վըկա իմ լուռ տանջանքին՝
Հույս է տալիս, «հո՛գ չէ, տղա՛ս,
Կըսովորե՛ս էս կյանքին...»